

Mødet den 17. Maj 1906.

Fraværende var: Filtenborg og Vestesen.

Til Efterretning forelaa følgende Sager:

1. (J. Nr. 101—1906). Skrivelse fra Indenrigsministeriet med Samtykke til, at der meddeles Detailist Rasmus Marius Erichsen, der ønsker at overtage den af Restauratør Andreas Poulsen hidtil drevne Restauration »Enigheden«, Borgerskab som Restauratør paa Betingelse af, at det bemeldte Poulsen i Henhold til Skrivelse af 3. Marts 1903 meddelte Borgerskab stilles i Bero.
2. (J. Nr. 102—1906). Skrivelse fra samme Ministerium, hvorefter det intet har fundet at erinde mod den fastsatte Erstatning*) for Benyttelsen af **Eksercerpladsen** ved Skejby Led, medens det formener, at Erstatningen for Eksercerpladsen paa Galgebakken er ansat for højt, og derfor har anmodet Amtet om at foranledige, at der afholdes en Overskønsforretning.
3. (J. Nr. 63—1906). Skrivelse fra samme Ministerium med Samtykke til, at Kommunen til Opførelse af et Vandtaarn erhverver det i Mødet den 15. Marts d. A. omhandlede Areal ved Randers Landevej, saaledes at Købesummen afholdes af Kommunens Laan af 1902.

(* Se Pag 27.

4. (J. Nr. 103—1906). Cirkulære fra samme Ministerium angaaende Understøttelse til trængende norske, svenske og italienske Søfolk, der afmønstres her.
5. (J. Nr. 37—1906). Skrivelse fra Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet, hvorefter det i Anledning af Raadets Forespørgsel i saa Henseende udtaler, at Graveren skal ansættes af Kirkegaardsbestyrelsen og ikke af Byraadet.
6. (J. Nr. 37—1906). Skrivelse fra Skolekommissionen, saalydende:

»I Skrivelse af 6. April d. A. har Byraadet udbedt sig Kommissionens Ytringer angaaende den hidtilværende Skolelægeinstitutions Ophævelse, særlig foranlediget ved en Indsigelse derimod fra Stadslægen. — Man skal i den Anledning udtale, at da den nye Ordning er vedtaget, vil Kommissionen vente med at fremsætte sine Bemærkninger, der da ogsaa ville angaa Forslaget om Tandlægetilsyn med Skolebørnene, indtil der foreligger Erfaringer for, hvorledes den nugældende Ordning virker«.

7. (J. Nr. 34—1906). Skrivelse fra Skolekommissionen, hvori denne i Anledning af det fra Overlærerne fremsatte Forslag til Forandring i **Reglementet for Skoleinspektøren** udtaler, at den ikke for Tiden finder Anledning til at foreslaa Ændringer i nævnte Reglement.
8. Til 1ste Behandling forelaa Spørgsmaalet om Ordning af **Restaurationsforholdene i Kommunens Skove.**

Formanden bemærkede, at Udvalget havde været noget i Tvivl om, hvorledes man skulde gribe Sagen an, og man havde derfor ønsket ved at underkaste den en 1ste Behandling at faa en Rettesnor for Udvalgets videre Arbejde til Sagens

Fremme. Da man for kort Tid siden lejede »Pavillonen« og »Ferdinandspladsen« i Riis Skov ud for 1 Aar, skete dette jo ud fra den Forudsætning, at man vilde gaa til en Omordning af Restaurationsforholdene i Skovene. Nu var der fra 2 Bygningshaandværkere fremkommet Tilbud om Opførelse af en Pavillon i Riis Skov, ligesom Turistforeningen havde andraget om, at der maatte blive givet den Lejlighed til Forhandling med Raadet angaaende Erhvervelse af Koncession paa Anlæg og Drift af Restauration og Badehotel i Hørhaven i Forbindelse med mindre Pavilloner ved Ørnere-den og Varna. Man maatte utvivlsomt erkende, at Byen i sine Skove kun havde yderst tarvelige Restaurationsforhold at byde de Tilrejsende, og en radikal Omordning i saa Henseende var sikkert ønskelig. Talerens Mening, der i alt væsenligt deltes af Udvalget, var den, at man burde nedrive de 3 særdeles tarvelige Restaurationer, der nu fandtes i Riis Skov tæt ved hverandre, og i Stedet opførte eller lod opføre en passende Restauration lidt oven for det Sted, hvor nu »Salonen« laa. En saadan Restauration, der skulde indrettes saaledes, at den kunde søges af alle, kunde sikkert, befriet fra Konkurrenter, vente en saadan Søgning, at den kunde bestaa, medens 3 Restaurationer aldrig vilde kunne trives i den lille Skov. Desuden vilde man ved at nedlægge »Pavillonen« og »Ferdinandspladsen« opnaa, at man fik den største Del af Skoven fredet. Han var iøvrigt af den Mening, at hvis man skulde kunne vente at faa et virkelig kønt og tilfredsstillende Etablissement, maatte Kommunen selv paatage sig Opførelsen af det. Det vilde blive vanskeligt for Private, der ikke ejede Grunden, at faa Pengeforholdene ordnede. Hvad Forholdene i Marselisborg angik, var

han nærmest tilbøjelig til at gaa ind paa Tanken om at give Koncession paa Anlæg og Drift af Restauration m. m. til et privat Selskab. Hvorledes man skulde ordne sig med et saadant, kunde man jo altid senere komme ind paa, men det naturlige vilde formentlig være, at Kommunen fik en forholdsvis Andel i Selskabets Udbytte.

Lo t t r u p forekom det, at Formandens Forslag til Løsning af Spørgsmaalet om Ordning af Restaurationsforholdene i Skovene i det hele og store ramte det rette. Han kunde dog tænke sig den Mulighed, at det vilde være heldigst at lade een af Bygningerne i Riis Skov blive staaende som Reserve for det ny Etablissement, ligesom han vilde finde det rigtigt, at dette indrettedes saaledes, at Folk kunde bo der; et Badehotel tæt ved Byen vilde sikkert blive meget søgt. I Modsætning til Formanden var han ikke stemt for uden videre at give Turistforeningen Koncession paa alle Restaurationer i Marselisborg. Det forekom ham, at man burde udbyde en saadan Koncession; Turistforeningens Formaal var efter hans Mening heller ikke egentlig at drive Beværternæring.

Nø r g a a r d fandt den af Formanden udviklede Plan meget smuk, men ogsaa meget kostbar, saa vist som et Badehotel utvivlsomt vilde blive et meget daarligt Aktiv for Kommunen, man burde næppe stikke nogen større Kapital i et saadant, men overlade Opførelsen af det til det private Initiativ. Han var iøvrigt ikke ganske klar over, om det vilde være tilstrækkeligt at have en Restauration i Riis Skov; han var bange for, at den enten vilde blive for dyr, saaledes at mange holdt sig borte fra den, eller ikke fuldt ud tilfredsstillende Turisternes Krav. Det var et Spørgs-

maal, om man ikke burde bibeholde »Pavillonen« ved Siden af det paatænkte ny Etablissement.

Mikael Johansen kunde i det væsentlige slutte sig til Formanden, og han var Turistforeningen taknemlig for den Iver, hvormed den søgte at drage Turisterne hertil; saadanne Folk bragte mange Penge til en By. Aarhus kunde med sin smukke Beliggenhed utvivlsomt blive en søgt Turistby, men noget maatte der selvfølgelig gøres herfor, og man kunde ikke være bekendt at byde fremmede de Skure, som Pavillonerne i Byens Skove i Virkeligheden var. Han for sit Vedkommende troede, at det vilde være heldigst at give Turistforeningen Koncession paa Restauration m. m. i Marselisborg Skov, medens det paa den anden Side sandsynligvis var mest hensigtsmæssigt, at Kommunen opførte Restaurationen i Riis Skov. I sidstnævte Skov kunde sikkert kun een Restauration trives, og alle de gamle burde nedrives. Han vilde anmode Udvalget om at fremme Sagen saa hurtigt som muligt.

Lottrup saa ikke rettere end, at man, hvis Kommunen ikke skulde have Raad til at opføre Restaurationen i Riis Skov, kunde overlade det til Private. Han vilde henlede Opmærksomheden paa, at man fik ordnet Forholdet med de nuværende Værter, der ejede en Del af Bygningerne derude, saaledes at de ikke led stort Tab.

Müller forespurgte, om Udvalget var sikker paa, om een Restauration i Riis Skov vilde være tilstrækkelig til at modtage hele det Publikum, der for Tiden søgte til de 3 nuværende Pavilloner derude. Riis Skov var dog, naar alt kom til alt, Aarhusianernes Kælebarn.

Formanden tvivlede ikke om, at i Riis Skov kunde een Restauration af passende Stør-

relse tilfredsstillende alle rimelige Krav. Iøvrigt havde han hverken Hverdage eller Søndage set ret mange Mennesker derude. Noget egentlig Badehotel kunde der ikke være Tale om at opføre i Riis Skov, i hvert Tilfælde ikke saa længe Jernbanen løb langs Stranden. Ogsaa han vilde helst undgaa, at Kommunen anbragte store Kapitaler i en Skovrestoration, men han betvivlede, at Forholdene i Riis Skov kunde ordnes, uden at Kommunen tog Sagen i sin Haand. Han kunde iøvrigt ikke erkende, at Kommunen havde nogen egentlig Pligt til at tage særlige Hensyn til de Værter, der havde opført Bygninger i Kommunens Skove. Saavidt ham bekendt, var det ikke usædvanligt, at Turistforeninger paatog sig Anlæg og Drift af Badhoteller og Restaurationer, men for Marselisborgs Vedkommende vilde det formentlig dog blive et Aktieselskab, der skulde have den i saa Henseende fornødne Koncession.

Udvalget bemyndigedes til at arbejde videre paa Sagen i Overensstemmelse med de faldne Udtalelser.

9. (J. Nr. 112—1906). Efter Indstilling fra Brolægningsudvalget vedtoges det at rette en Henstilling til Bygningskommissionen om i Henhold til Bygningsvedtægtens § 6 at foranledige, at den Murermester J. Mikkelsen tilhørende Plads ved Dronning Margrethes Vej mellem Trøjborgvej og Niels Juelsgade forsynes med et passende Hegn ud mod førstnævnte Vej.
10. (J. Nr. 111—1906). Fra Brolægningsudvalget forelaa følgende Indstilling:
 - »I Anledning af Byraadets Bevilling paa Kr. 2000 til i indeværende Aar at foretage Anlæg af Cyklestier langs Landevejene, har Ud-

valget anmodet Stadsingeniøren om at udarbejde Forslag for Dronning Margrethes Vej.

Forslaget gaar ud paa at ordne hele Strækningen fra Hjørnet af Trøjborgvej til Skelstenen som følger:

200 Fod Cyklesti fra Trøjborgvej til Niels Juelsgade efter Normalprofilet	Kr. 740
630 Fod Cyklesti fra Niels Juelsgade til Skovvangen i normal Bredde, men med gamle Kinnakullarender som Indfatninger.....	» 843
3400 Fod Cyklesti fra Skovvangsvej til Bygrænsen med en Bredde af 3 Fod uden Stenindfatninger	» 450
	<hr/> Kr. 2033

Udvalget indstiller, at Byraadet vedtager ovenstaaende Forslag til Ordning af Cyklestierne paa Dronning Margrethes Vej«.

S a b r o e skulde henlede Udvalgets Opmærksomhed paa det ønskelige i at faa en Cyklesti til Christiansbjerg langs Randerslandevej, der var særdeles befærdet.

J a c o b J e n s e n oplyste, at det var Meningen hvert Aar at fortsætte med Anlæg af Cyklestier, indtil man fik saadanne langs alle Landevejene.

L o t t r u p paapegede, at man ved at fylde Grøften langs Randers Landevej og i Stedet for nedlægge Rør til Afløbet, paa den tildækkede Grøft kunde faa en Cyklesti.

Udvalgets Indstilling tiltraadtes.

11. (J. Nr. 113—1906). Fra Udvalget for Byens Forskønnelse forelæa Indstilling om, at der til **Hegn om Plænen ved Mejlgedes Port** bevilges 618 Kr. udover det paa Budgettet hertil optagne Beløb af 600 Kr.

Jul. Andersen fremhævede, at naar Udvalget paa Budgettet kun havde faaet optaget et Beløb af 600 Kr. til det omhandlede Hegn, skyldtes dette for en Del, at man var gaaet ud fra, at Plænen ved Gennemførelsen af Gangstien langs Kystvejens vestre Side vilde blive noget mindre end hidtil. Det viste sig imidlertid tværtimod, at den blev større, ligesom Prisen paa Smedearbejde i det hele var steget; medens man havde beregnet Udgiften til 6 Kr. pr. Alen, blev den saaledes 12 Kr. Det gamle Hegn var saa daarligt, at det ikke kunde repareres, og et Hegn maatte der om Pladsen. Det var beklageligt, at det blev saa dyrt, men efter de anstillede Undersøgelser og Forhandlinger med Brolægningsudvalget, kunde det ikke anses forsvarligt at sætte et spinklere eller billigere Hegn om Plænen.

Nørgaard var ganske enig med den foregaaende Taler i, at Pladsen skulde indhegnes og forsvarligt indhegnes, men det foreliggende Forslag overskred langt, hvad man hidtil havde anvendt i saadanne Tilfælde. Der maatte sikkert kunne faaes et fuldt ud tilfredsstillende Hegn til 8 à 10 Kr. pr. Alen.

Bischoff gjorde opmærksom paa, at det var en Fejltagelse, naar Hr. Jul. Andersen havde opgivet Prisen til 12 Kr. pr. Alen; det billigste Tilbud var paa 10¹/₂ Kr. pr. Alen.

Udvalgets Indstilling tiltraadtes.

12. (J. Nr. 96—1906). Fra Vandværksudvalget forelaa Indstilling om, at det projekterede **Vandtaaru** ved Randers Landevej opføres af Murværk med Kobbertag og forsynes med en Beholder af Jern. Udgiften var anslaaet til ca. 30000 Kr.

Samuelson anbefalede Udvalgets Forslag. I de sidste Aar havde man ganske vist enkelte

Steder anvendt armeret Beton 3: Beton med Jernindlæg til Opførelse af Vandtaarne, og disse Taarne var som oftest billigere end Taarne af Murværk med Jernbeholder, men deres Ydre kunde ikke gøres saa smukt, og man havde kun meget ringe Erfaring med Hensyn til deres Holdbarhed og Brugbarhed. Her i Landet fandtes saadanne Taarne i Skive og Gentofte; i Esløf i Sverige var et Taarn lige blevet færdigt, og flere Steder i Udlandet fandtes Vandtaarne af armeret Beton. I Skive var man særdeles tilfreds med det omtalte Taarn, medens Taarnet i Gentofte havde vist nogle faa Utætheder, som man dog ventede at faa tættede. Et muret Taarn med Jernbeholder var straks tæt og i Orden til Brug; det var meget holdbart og lod sig uden Vanskelighed reparere; det kunde gives et smukkere Ydre end Taarnene af armeret Beton og kunde udføres af lutter indenbys Kræfter, medens de andre Taarne kun kunde bygges af ganske enkelte Firmaer her i Landet. Et Taarn af Murværk som det foreslaaede var ganske vist dyrt, og der kunde jo spares ca. 3000 Kr. ved til Taget at anvende Zink i Stedet for Kobber. Paa Budgettet fandtes opført et Beløb af 30000 Kr. til Vandtaarnet.

Nørgaard kunde ikke nægte, at det forekom ham meget dyrt at anvende 30000 Kr. paa et Vandtaarn. Et Taarn af armeret Beton kunde have for ca. 18000 Kr., og Forskellen i Priserne var saa stor, at der var Grund til at overveje, om man ikke kunde nøjes med sidst omtalte Konstruktion, med hvilken man altsaa i Skive var meget tilfreds. Vilde man absolut have et Taarn af Murværk, kunde dette i hvert Tilfælde faaes billigere end foreslaaet, naar der sparedes noget

paa Taget ved Anvendelse af Zink og paa det projekterede Granitfundament.

Lottrup forstod meget vel, at Udvalget ikke havde turdet anbefale et Materiale, der var saa lidet prøvet som armeret Beton; derimod forekom det ham, at man, selv om man opførte Taarnet af Murværk, maatte kunne bringe Udgifterne noget ned ved Besparelser med Hensyn til Taget og paa anden Maade. Taarnet kunde saaledes belægges med Tagpap og Skifer. Der var ogsaa den Grund til at foretrække et Taarn af Murværk, at dets Ydre kunde gøres smukkere, hvilket havde sin Betydning, da Taarnet kom til at ligge højt og fremtrædende.

Mikael Johansen vilde fraraade at lade Taarnet opføre af armeret Beton, med Hensyn til hvilken Konstruktion man i Virkeligheden ingen Erfaring havde. Det viste sig som tidligere omtalt, at saadanne Taarne var mere eller mindre utætte, og de Sagkyndige fraraadede at benytte dem. Saa var det dog bedre at faa et solidt og godt Taarn, selv om det ogsaa blev lidt dyrere. Hertil kom, at ved et Taarn af Murværk kunde hele Arbejdet udføres af stedlige Haandværkere, medens Taarne af armeret Beton maatte opføres af et udenbys Firma. Man maatte endelig erindre, at Taarnet kom til at ligge saaledes, at det kunde ses vidt omkring, og der maatte derfor ogsaa tages tilbørligt Hensyn til, at dets Udseende blev saaledes, at man kunde være det bekendt. At spare ved til Taget at anvende Zink i Stedet for Kobber vilde næppe være fornuftigt, da Kobber foruden at være det smukkeste var det mest holdbare.

J. C. Petersen var nærmest tilbøjelig til at mene, at man maatte kunne nøjes med et Taarn

af armeret Beton, da et saadant var saa meget billigere end et Taarn af Murværk, og efter de fremlagte Tegninger formentlig kunde blive særdeles kønt. At Beton, der var et meget haardt og holdbart Materiale, ikke skulde være vandtæt, kunde han vanskelig tænke sig, ligesom han ikke forstod, hvorfor et Taarn af armeret Beton ikke skulde kunne opføres af Byens Haandværkere. Var Raadets Flertal imidlertid stemt for at anvende det større Beløb til et Taarn af Murværk, vilde han for sit Vedkommende bestemt fraraade at erstatte det foreslaaede Tag af Kobber med Zink, der vilde vansire Taarnet, idet et Zinktag vilde udvide sig i Varmen og blive bulet.

Jakob Jensen nærede ingen Tvivl om, at det af Udvalget foreslaaede Taarn vilde blive det kønneste; efter hans Mening burde man af Hensyn til Taarnets fremtrædende Beliggenhed vælge den smukkeste Konstruktion. Med Taarne af armeret Beton forholdt det sig vist saaledes, at de maaske nok kunde blive vandtætte, men om de blev det, kunde man ikke vide, førend de var færdige, og der var saaledes altid nogen Risiko forbunden med at bygge et saadant.

Sabroe pointerede, at det ved Afgørelsen af den foreliggende Sag ikke alene var økonomiske, men ogsaa æstetiske Hensyn, der spillede en Rolle. Det vilde efter hans Mening være en daarlig Økonomi at ville spare nogle Tusinde Kroner her, hvor det drejede sig om en Bygning, der kom til at ligge saa iøjnefaldende — om man saa maatte sige — lige ved Indkørslen til Byen.

Müller havde faaet det Indtryk, at Anvendelsen af armeret Beton til Vandtaarne foreløbig befandt sig paa Forsøgsstadiet, og Aarhus burde næppe forøge Forsøgenes Række. Han vilde an-

befale, at man valgte det af Udvalget foreslaaede Taarn, men med Zinktag.

Nørgaard var aldeles ikke bange for, at et Taarn af armeret Beton ikke skulde blive tilstrækkelig kønt, hvad ogsaa de tilstedeværende Tegninger viste. Man kunde efter hans Mening i æstetisk Henseende særdeles vel forsvare at vælge et saadant Taarn, der i økonomisk Henseende var langt at foretrække.

Magnus Nielsen savnede ganske Oplysning om, hvorledes man havde tænkt sig at udnytte og indrette Taarnets indre; om det skulde forsynes med kostbare Trapper og bruges som Udsigtstaarn. Han vilde stille Forslag om, at Sagen sendtes tilbage til Udvalget, for at det kunde tilvejebringe Oplysninger i saa Henseende, og overveje, om det ikke i hvert Tilfælde kunde fremkomme med Forslag om en simplere og mindre kostbar Konstruktion af det foreslaaede Taarn af Murværk.

Samuelson maatte vedvarende anbefale at følge Udvalgets Forslag. Med Hensyn til Benyttelsen og Indretningen af Taarnet vilde Detailtegninger senere blive forelagt Raadet.

Udvalgets Indstilling tiltraadtes.

13. (J. Nr. 95—1906). Efter derom fra Brandassistent S. Bøstrup indkommet Andragende vedtoges det at tillade **Anbringelsen af en Vandhane** i en Andrageren tilhørende Have i »Skovvangen« paa Vilkaar, at hele Vandindlægget fra Hovedledningen til Vandopstanderen, hvilket formentlig vil andrage ca. 150 Kr., bekostes af Andrageren, at Vandforbruget bestemmes efter Maaler, og at der betales 150 Øre pr. 100 Tdr. Vand samt Maalerleje.
14. (J. Nr. 59—1906). Det fra I. O. G. T.s Ungdomsafdeling foreliggende Andragende om at maatte

benytte **Nørrebros Byskoles Boldplads** bevilgedes, forsaavidt dette kan ske uden for de Tider, paa hvilke den nu benyttes af andre, og mod at Skoleudvalget underrettes om, til hvilke Tider Andragerne ønske Pladsen.

15. (J. Nr. 105—1906). Efter Andragende fra Kristelig Føring for unge Mænd tillodes det den at maatte benytte den til Ejendommen Frederiksgade 4—6 hørende Have til Sammenkomster.
16. (J. Nr. 108—1906). Fra Venstrereformpartiets Vælgerforening forelaa Andragende om at faa overladt »**Frederikshøj**« til Folke- og Grundlovsfest den 4de og 5te Juni d. A.

Det vedtoges at overlade Skovudvalget at træffe Afgørelse med Hensyn til det foreliggende Andragende samt med Hensyn til eventuelt fremkommende senere Andragender fra andre Foreninger, dog saaledes at Tilladelse kun gives for selve Grundlovsdagen.

17. (J. Nr. 71—1906). Fra Ejerne af Ejendommene Nr. 8 og 10 i Helgenæsgade var indkommet Andragende om Ændring i de af Raadet i Mødet den 15. Februar d. A. fastsatte Vilkaar for Tilladelsen til Udkørsel fra nævnte Ejendom til »**Kærlighedsstien**«, da Ejeren af Ejendommen Nr. 4 i Helgenæsgade, der var Medunderskriver af det tidligere Andragende, har trukket sig tilbage.

Det vedtoges at fastsætte følgende Betingelser for den ønskede Tilladelse:

- 1) Tilladelsen gives kun midlertidig. Byraadet kan til enhver Tid tage den tilbage.
- 2) Stien fra Kaløgade til forbi Indkørslen — en Strækning af 50 Alen — istandsættes saaledes, at den kan taale let Kørsel med Vogne, der veje ca. 2000 Pd. Udgiften hertil vil andrage ca. 150 Kr. Arbejdet udføres ved Brolægnings-

væsenets Foranstaltning paa Andragernes Bekostning.

- 3) Afspærringen flyttes hen til den nordre Side af Indkørslen til Ejendom Nr. 8. Afspærringen ved Molsgade bibeholdes.
 - 4) Ren- og Vedligeholdelsen af den Strækning, Andragerne benytte til Kørsel, udføres ligeledes ved Brolægningsudvalgets Foranstaltning, men betales af Andragerne.
 - 5) Ovennævnte Bestemmelser tinglæses paa Andragernes Ejendomme.
18. (J. Nr. 66—1906). Det vedtoges i Overensstemmelse med Sundhedskommissionens Erklæring at anbefale et fra Købmand J. A. Kaempffe modtaget Andragende om **Dispensation fra Sundhedsvedtægtens § 55** med Hensyn til Indførsel af ferske Svinekroppe paa nedennævnte Vilkaar:
- 1) at Indførselen kun omfatter Svinekroppe, som paa Slagtestedet have erholdt 1ste Klasses Kødstempel,
 - 2) at Kroppene umiddelbart efter Ankomsten her til Byen fremstilles paa det herværende offentlige Slagtehus for at blive undersøgte for Trikiner, og
 - 3) at der her erlægges den efter de her paa Stedet almindeligt gældende Regler foreskrevne Afgift.
19. Til Efterretning forelaa Regnskab for **Musæets** historiske Afdeling for 1905.
20. (J. Nr. 2⁵—1906). I Overensstemmelse med Sundhedskommissionens Erklæring vedtoges det at anbefale det fra Malermester C. Chr. Nielsen foreliggende Andragende om **Dispensation fra Sundhedsvedtægtens § 22** med Hensyn til Benyttelsen af den i hans Ejendom Nørregade 34 til de der installerede Vandklosetter anbragte 2¹/₂“ Luftkanal

som Lufttræk for almindelige Klosetter paa saalydende Betingelser:

1. Tilladelsen gives kun midlertidig og skal kunne tages tilbage, naar Sundhedskommissionen forlanger det. Andrageren er da pligtig til at indrette Ventilationen i Overensstemmelse med Sundhedsvedtægtens § 22 eller paa anden af Sundhedskommissionen foreskrevet Maade.
 2. Rørsystemet i Klosetrummet indrettes som vist paa medfølgende Tegning. Ventilationsrøret føres ud gennem Muren som antydet ved b. efter Stadsingeniørens nærmere Anvisning. Dette Rør skal fjernes af Andrageren, naar han senere gaar over til Indførelse af Vandklosetter.
21. (J. Nr. 78—1906). Det fra Mariane Randers modtagne Andragende om **Dispensation fra Sundhedsvedtægtens § 39** med Hensyn til, at Sidebygningen i hendes Ejendom Jærgaardsvej Nr. 6 ønskes indrettet til Kostald, kunde ikke anbefales.
22. (J. Nr. 2¹¹—1906). Der forelaa Andragende om **Dispensation fra §§ 10, 11 og 21 i Bygningslov** for Købstæderne af 30 December 1858 med Hensyn til et nærmere betegnet Byggeforetagende paa Ejendommen Matr. Nr. 334 a af Aarhus Bygrunde, Søndergade Nr. 70.

Andragendet var anbefalet af Bygningskommissionen, medens Sundhedskommissionen kun havde anbefalet det, forsaavidt angik Dispensation fra §§ 11 og 21 i Bygningsloven.

Jakob Jensen vilde af arkitektoniske Hensyn foreslaa, at man ikke gav Andragendet om Dispensation fra Bygningslovens § 10 sin anbefaling.

Nørgaard kunde ikke dele den foregaaende Talers Anskuelse; han troede tværtimod, at man burde anbefale Andragendet i alle dets Punkter.

Det vedtoges at anbefale Andragendet i dets Helhed.

Udenfor Dagsordenen skulde

23. Mikael Johansen henlede Opmærksomheden paa den højst uheldige Tilstand, hvori »Bispetof-ten« henlaa. Efter at der omkring denne var opført flere monumentale Bygninger, var det blevet paatrængende nødvendigt at faa denne Plads bragt i bedre Stand, hvilket kunde ske for en forholdsvis billig Penge.

Nørgaard skulde paa vedkommende Udvalgs Vegne indrømme, at der maaske kunde være Anledning til at tage Spørgsmaalet om Ordning af Forholdene paa »Bispetof-ten« under Overvejelse, men han skulde iøvrigt gøre opmærksom paa, at Kommunen ikke ejede hele Pladsen.

24. Simonsen ønskede gerne atter at rette Forespørgsel angaaende den tidligere omtalte Under-søgelse af Aarsagerne til Sammenstyrtningen af Fabrikant Møllers Fabriksbygning i Sct. Paulsgade. Da han sidst fremdrog denne Sag, lod Formanden skinne igennem, at man engang vilde faa Besked om det Resultat, hvortil Autoriteterne naaede ved deres Undersøgelser, men skønt der siden var forløbet 6 à 7 Uger, havde man stadig ingen Op-lysninger faaet. Den nedstyrtede Bygning var nu opført igen, men det hed sig rigtignok, at der var udarbejdet helt ny Tegninger til den, hvilket kunde tyde paa, at den oprindelige Konstruktion ikke havde været heldig. For 6 à 7 Uger siden var Undersøgelserne sluttede, og Sagen efter Forman-dens Udsagn indsendt til Amtet, og det forekom ham, at Offentligheden havde Krav paa at faa Kundskab om, hvorvidt det var Mening, at man skulde have noget at vide om Sagen, og da hvor-naar, eller om den ganske stille skulde gaa i Glemmebogen.

Formanden kunde oplyse, at Sagen efter at have været hos Amtet af dette var indsendt til Justitsministeriet, der imidlertid havde ønsket yderligere Oplysninger i Sagen. Denne var derefter tilbagesendt Politiet her, der for Tiden var beskæftiget med at afholde ny Forhør i Sagen.

Simonsen konstaterede, at den af Politiet foretagne første Undersøgelse altsaa havde været ufyldstgørende, hvilket var saa meget mere beklageligt, som det nu saalænge efter Katastrofen vilde være vanskeligt at faa Sagen ordentlig oplyst.

